

de internationale Valutamarkeder, forplantede sig til Guldvalutaerne paa det europæiske Kontinent. Mandag Aften den 3. Juli udsendte Repræsentanterne for Frankrig, Italien, Belgien, Polen, Holland og Schweiz en Erklæring, i hvilken de bekræftede deres Hensigt om at fastholde deres Valutaer paa Guldfoed. Denne Erklæring var et Udtryk for det nære Samarbejde mellem Guld-Landene, som prægede Konferencen under de kritiske valutapolitiske Begivenheder i Begyndelsen af Juli. De nævnte Guld-Lande indtog det Standpunkt, at de, efter Udsendelsen af de amerikanske Budskaber, ikke kunde diskutere Valutaspørgsmaalet eller andre Problemer, der stod i Forbindelse med dette, og Konferencens Bureau fik derefter til Opgave at finde et Grundlag for en Fortsættelse af Konferencens Arbejde paa en snævrere Basis. I en Torsdag den 6. Juli enstemmig vedtaget Resolution udtalte Bureauet, at det var fast besluttet paa at fortsætte med Konferencens Arbejde i den størst mulige Udstrækning og i et saa hurtigt Tempo som muligt. Det anmodede derfor Underkomitéerne paa Konferencen om at mødes og opstille en Fortegnelse over de Spørgsmaal, der fortsat kunde diskuteres under de foreliggende Omstændigheder.

Den monetære og finansielle Kommissions første Underkommission vedrørende øjeblikkelige finansielle Forholdsregler traadte derefter sammen til et yderst bemærkelsesværdigt Møde Fredag den 7. Juli. Finansminister Neville Chamberlain udtalte her paa den britiske Delegations Vegne, at det naturligste vilde være at fortsætte Debatten paa alle Punkter af Kommissionens Dagsorden, men dette Forslag stødte paa Modstand fra Guld-Landenes Side. Deres Repræsentanter hævdede, at det var i direkte Modstrid med det af Guld-Landene indtagne Standpunkt, hvorefter Valutaproblemet og de i Forbindelse dermed staaende Problemer ikke ønskedes debatteret. Den rumænske Finansminister, Madgearu, udtalte, at en Debat ikke vilde føre videre, og han foreslog derfor, stærkt støttet af den franske Finansminister Bonnet, at der alene skulde arbejdes videre med Gældsspørgsmaalet.

I den følgende Diskussion deltog Repræsentanter for en lang Række af de paa Konferencen repræsenterede Stater, og der aabenbarede sig under denne Debat en tydelig Modsætning mellem de egentlige Guld-Lande og de Lande, der stod bag det britiske Forslag. Uden at tage til Orde for en inflatorisk Politik udtalte Papir-Landenes Repræsentanter sig til Fordel for en Fortsættelse af Konferencearbejdet paa bredeste Basis. For den danske Delegation talte Nationalbankdirektør *Bramsnæs*, der erklærede, at der ikke var saa stor Uenighed mellem de to Grupper, som det syntes efter Diskussionen. Den danske Delegation vilde støtte det britiske Forslag, der tilsigtede en Fortsættelse af Konferencearbejdet paa bredere Basis. Diskussionen sluttede med en Afstemning om det britiske og det rumænske Forslag. 25 Stater, deriblandt Danmark, Norge, Sverige og Finland, stemte for det britiske Forslag, medens 15 stemte for det rumænske; Delegationen for U. S. S. R. afholdt sig fra at stemme. Ialt 41 af de paa Konferencen repræsenterede Stater var repræsenteret paa Mødet.

Efter Mødet udtalte yderligere tre Delegationer sig til Gunst for det britiske Forslag.

Uanset denne Afstemning lykkedes det dog kun at fortsætte Arbejdet paa Gældsspørgsmaalet, og det oprindelig nedsatte snævrere Udvalg (se ovenfor) fortsatte i den følgende Tid Arbejdet paa Basis af et af den britiske Delegation fremsat Udkast til Resolution. Efter en meget langvarig Forhandling, under hvilken det var blevet nødvendigt at nedsætte et endnu snævrere Underudvalg for at forlige de tidligere omtalte Modsætninger med Hensyn til Formuleringen af de Krav, der maatte stilles til Debitorerne, naaede man til Enighed om følgende Resolution, der sidenhen blev vedtaget af Plenarforsamlinger af den monetære og finansielle Kommission og af Konferencen: